

Ενώπιον της Ιεράς Συνόδου της Εκκλησίας της Κύπρου

ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ

κατά του Μακαριωτάτου Αρχιεπισκόπου Κύπρου κ.κ. Γεωργίου Γ΄

υπό του Πρεσβυτέρου Δήμου Σερκελίδη, Ιερέα της Ιεράς Μητροπόλεως Πάφου, κατοίκου Συκεών Θεσσαλονίκης, .

Μακαριώτατε Αρχιεπίσκοπε κ. Γεώργιε,

Πανιερώτατοι Μητροπολίτες,

Θεοφιλέστατοι Επίσκοποι,

Στις 22 Μαΐου τρ. έ. η Ιερά Σύνοδος της Εκκλησίας της Κύπρου, συνελθούσα σε έκτακτη Συνεδρία προς εξέταση καταγγελιών εναντίον του Πανιερωτάτου Μητροπολίτου Πάφου Τυχικού, αποφάσισε να τού επιβάλει την ποινή της έκπτωσης προκαλώντας τον σκανδαλισμό του πιστού λαού της Πάφου, αλλά και των απανταχού της γης Ορθοδόξων Χριστιανών.

Ιστορικό

Η απόφαση αυτή της Ιεράς Συνόδου είναι προδήλως αντικανονική, αντικαταστατική, ουσιαστικώς αθεμελίωτη και νομοκανονικώς ανυπόστατη. Τις θέσεις μου αυτές, στις οποίες ευρίσκομαι σε συμφωνία με ειδικούς κανονολόγους, δημοσιοποίησα με βίντεο σε μέσα κοινωνικής δικτύωσης, στις διευθύνσεις:

α. <https://www.facebook.com/serkelidisdimos/videos/1621498738806108> και

β. <https://youtu.be/dxa4DCWONr4>

Οι λόγοι που με ανάγκασαν να πάρω δημόσια θέση, είναι οι εξής:

α) η πρώτη και σοβαρότερη καταγγελία κατά του Πανιερωτάτου Μητροπολίτου Πάφου ενέπλεκε και την ελαχιστότητά μου με ψευδείς και ανυπόστατες κατηγορίες,

β) δεν μου δόθηκε η ευκαιρία να δώσω τις δέουσες εξηγήσεις ως μάρτυρας στην παρανόμως μή διενεργηθείσα προδικασία ή στην ακροαματική διαδικασία και

γ) επί μήνες ήμουν αποδέκτης συκοφαντιών από τα κυπριακά ΜΜΕ, από «εκκλησιαστικές πηγές» και ορισμένους «θεολόγους».

Στο τέλος της παρέμβασής μου είπα τα εξής: «Μακαριώτατε Αρχιεπίσκοπε Κύπρου κ. Γεώργιε, αυτό που κάνατε αποτελεί την πιο μαύρη, ολόμαυρη μάλλον, την πιο σκοτεινή σελίδα όχι μόνο της Εκκλησίας της Κύπρου, αλλά και της Εθνικής Ιστορίας του νησιού μας. Επαίρεστε, ότι είστε πατριώτης και πράγματι σας χειροκροτώ, όταν μιλάτε για την απελευθέρωση της Κύπρου, περί της οποίας κανείς δεν μιλάει. Εκεί μιλάτε πάρα πολύ καλά και, νομίζω, αντιπροσωπεύετε το μεγαλύτερο μέρος των Κυπρίων. Αλλά με τον φιλοπατισμό σας και με τον οικουμενισμό σας προσφέρετε κακές, κάκιστες υπηρεσίες στην εθνική μας υπόθεση. Τα έθνη μεγαλώνουν όταν ευσεβούν και μικραίνουν όταν ασεβούν (Παροιμ. 14, 34: “Δικαιοσύνη ύψοῖ ἔθνος, ἐλασσονοῦσι δὲ φυλάς ἁμαρτίαι”). Εσείς θέλετε να μάς απομακρύνετε από την ευσέβεια και να μάς γυρίσετε στα μαύρα χρόνια της Λατινοκρατίας, όταν η Εκκλησία της Κύπρου ήταν ουσιαστικά ουνιτική και δεν την αναγνώριζαν οι άλλες Ορθόδοξες Εκκλησίες. Τότε όμως ήμασταν υπό κατοχή χειρότερη από εκείνη των Τούρκων και “έκανε έλεος” ο Θεός. Τώρα, αν χάσουμε την ευσέβειά μας εν ελευθερία, σύντομα θα χάσουμε και την εθνική μας ελευθερία. Είναι εθνική ανάγκη να φύγετε από την θέση που κατέχετε, πριν τα πράγματα γίνουν χειρότερα. Η αναξιότητά μου δηλώνω απεριφράστως, εφαρμόζοντας το δικαίωμα που μου δίνουν οι ιεροί Κανόνες, ο 31ος Αποστολικός Κανών και ο 15ος της Πρωτοδευτέρας Συνόδου (861), ότι παύω το μνημόσυνο του ονόματός σας ως Τοποτηρητή της Ιεράς Μητροπόλεως Πάφου, στην και οποία ανήκω, κατά την τέλεση των ιερών Ακολουθιών και της Θείας Λειτουργίας και σάς καταγγέλλω ως ψευδεπίσκοπο και ψευδοποιμένα. Δεν θα μνημονεύσω κανέναν άλλον, όταν δε θα τελειώσει η τοποτηρητεία σας (αν και μέχρι τότε θα με έχετε τιμωρήσει περαιτέρω, φαντάζομαι) ούτε και όποιον τυχόν διαδεχθεί παρανόμως τον Πανιερώτατο κ. Τυχικό θα μνημονεύσω, ούτε και κανέναν από τους υπόλοιπους Ιεράρχες της Κύπρου, οι οποίοι λίγο ή πολύ είναι συνυπεύθυνοι σε αυτό το όνειδος».

Η ακρόαση ενώπιον του Αρχιεπισκόπου

Κατόπιν των ανωτέρω, στις 30 Μαΐου τρ.έ. 2025, ο Αρχιεπίσκοπος κ. Γεώργιος με την ιδιότητα του Τοποτηρητή της Μητροπόλεως Πάφου, με κάλεσε στο γραφείο του για ακρόαση. Πράγματι, προσήλθα εντός ολίγων λεπτών της ώρας στο γραφείο του Μακαριωτάτου, όπου ήταν παρόντες και δύο Ιερείς, τους οποίους δεν αναγνώρισα, και τον λόγο της παρουσίας των οποίων δεν κατάλαβα. Προσωπικώς είχα την εντύπωση ότι κλήθηκα σε ακρόαση σύμφωνα με το άρθρο 79Α1 του Καταστατικού Χάρτη της ΕΚ, ο οποίος προβλέπει ότι: «Ο επιχώριος Αρχιερέυς εκδικάζει ήσσονος σημασίας εκκλησιαστικά αδικήματα Πρεσβυτέρων και Διακόνων με δυνατότητα να επιβάλλει **ύστερα από κλήση σε ακρόαση** της εξής ποινές: α) γραπτή επίπληξη, β) έκπτωση από

αξίωμα, γ) αργία έως τρεις μήνες με, ή χωρίς, στέρηση αποδοχών και δ) μετάθεση σε άλλη ενορία ή κοινότητα, της ίδιας Επαρχίας».

Περαιτέρω, δεν τελούσα εις γνώσιν του γεγονότος, ότι ο τοποτηρητής επισκοπικού θρόνου, σύμφωνα με το άρθρο 19,2 και 25,1 του Καταστατικού Χάρτη της Εκκλησίας της Κύπρου «άσκει προσωρινήν διοίκησιν ... μή έπιτρεπομένης οίασδήποτε μεταβολής εις τό καθεστώς είτε τών προσώπων είτε τών πραγμάτων», όπως άλλωστε έχει και το πνεύμα του Καταστατικού Χάρτη της Εκκλησίας της Ελλάδος: «Οί εις τάς χηρευούσας Μητροπόλεις διοριζόμενοι Τοποτηρηταί διεξάγουν μόνον τήν τρέχουσαν υπηρεσίαν αυτών, μή δικαιουμένοι νά προβαίνουν εις οίασδήποτε μεταβολάς έν τοις γραφείοις, ταίς ένορίαις, ταίς Μοναίς, ή τοις ιδρύμασιν αυτής [της Μητροπόλεως]» (άρ.23, παρ. 2).

Ο Μακαριώτατος μού είπε ότι «Μετά τα όσα είπες για μένα δεν μπορείς να λειτουργείς στην Μητρόπολη Πάφου» και απάντησα ότι «Αυτά που είπα για εσάς ήταν το συμπέρασμα μιας παρέμβασης διάρκειας μιας ώρας, κατά την οποία έκανα σαφέστατες καταγγελίες εναντίον σας για τον τρόπο που δικάσατε τον Τυχικό, χωρίς προδικασία, χωρίς κανονικές κατηγορίες, χωρίς αναφορά σε ιερούς Κανόνες, χωρίς να μπορεί να ασκήσει τα δικαιώματά του, με συκοφαντίες κατά του Τυχικού, αλλά και κατ' εμού προσωπικά». Ο Μακαριώτατος αντιπαρήλθε ό,τι είπα και με ρώτησε πού λειτουργούσα στη Θεσσαλονίκη. Στην απάντησή μου, ότι αυτό θα το απαντήσω στην ανάκριση, εσιώπησε. Η όλη συζήτηση διήρκεσε δύο με τρία λεπτά.

Έπειτα από μία περίπου ώρα μού γνωστοποιήθηκε έγγραφο της Ιεράς Μητροπόλεως Πάφου με το εξής κείμενο: «Ανακοίνωση. Το επισκοπικό Δικαστήριο της Ιεράς Μητροπόλεως Πάφου συνήλθε σήμερα, Παρασκευή 30 Μαΐου 2025, υπό την προεδρία του Τοποτηρητή της Μητροπόλεως Πάφου, Μακαριωτάτου Αρχιεπισκόπου Κύπρου κ. Γεωργίου, προς εκδίκαση της υποθέσεως του αιδεσιμωτάτου πρεσβυτέρου Δήμου Σερκελίδη. Αφού άκουσε και τον ίδιο, τού επέβαλε την ποινή της εξάμηνης αργίας. 30 Μαΐου 2025. Ο Κύπρου Γεώργιος».

Τί προβλέπει ο Καταστατικός Χάρτης της Εκκλησίας της Κύπρου

Την έκπληξη για το ότι «δικάστηκα» εν αγνοία μου, διαδέχθηκε η ντροπή για την κατάπτωση της εκκλησιαστικής δικαιοσύνης στην Εκκλησία της Κύπρου. Σε καμία περίπτωση δεν θα έστεργα να δικαστώ υπό αυτές τις συνθήκες. Προσήλθα μετά του δικηγόρου μου στην Ιερά Μητρόπολη, αλλά μόνος μου του έδωσα εντολή να μείνει εκτός γραφείου. Ακόμα και όταν είπα στον Μακαριώτατο ότι θα καταθέσω αυτά που με ρωτούσε στην ανακριτική διαδικασία, δεν είχε την ειλικρίνεια να με ενημερώσει ότι δικαζόμουν εκείνη τη στιγμή.

Η κανονική διαδικασία παραπομπής στο Επισκοπικό Δικαστήριο περιγράφεται με ενάργεια στον Κώδικα Ποινικής Δικονομίας του Καταστατικού Χάρτη, βάσει του οποίου λειτουργεί κατά νόμο η Εκκλησιαστική Δικαιοσύνη, και έχει ως εξής:

- Η καταγγελία υποβάλλεται στα δικαιοδοτικά όργανα της Εκκλησίας της Κύπρου, τα οποία και την παραπέμπουν στην Ανακριτική Επιτροπή, (Αρ.2).
- Η ανακριτική Επιτροπή (Αρ. 12) αποφασίζει για την διεξαγωγή ανακρίσεως, εάν υπάρχουν αποχρώσεις ενδείξεις, ότι κάποιος κληρικός έχει διαπράξει εκκλησιαστικό αδίκημα, και ορίζει Ανακριτή ένα από τα μέλη της (Αρ 13).
- Ο Ανακριτής διερευνά όλες τις πτυχές της υποθέσεως προς ανεύρεση της ουσιαστικής αλήθειας (Αρ. 14) συλλέγοντας αποδεικτικά μέσα τα σημαντικότερα των οποίων είναι: α) οι μάρτυρες, β) τα έγγραφα, γ) η ομολογία του κατηγορουμένου, δ) η πραγματογνωμοσύνη ε) η αυτοψία. (Αρ. 3).
- Όταν ο Ανακριτής έχει συλλέξει το απαιτούμενο αποδεικτικό υλικό, συντάσσει το πόρισμά του, το οποίο και υποβάλλει, μαζί με το φάκελο της ανακρίσεως στην Ανακριτική Επιτροπή (Αρ. 14(6)).
- Στη συνέχεια η Ανακριτική Επιτροπή αποφαινεται για την άσκηση διώξεως (Αρ. 15(1)) ορίζοντας κληρικό, ο οποίος θα εκπληρώσει χρέη Εκκλησιαστικού Εισαγγελέως, και αναθέτει σ' αυτόν τη σύνταξη του κατηγορητηρίου. (Αρ. 15 (2)).
- Ο Εκκλησιαστικός Εισαγγελέας συντάσσει το κατηγορητήριο. (Αρ. 16), στο οποίο αναγράφεται οπωσδήποτε ο κανόνας ή οι κανόνες, που παραβιάσθηκαν, και οι κανόνες, που προβλέπουν την επιβλητέα ποινή και περιγράφονται τα γεγονότα, τα οποία στοιχειοθετούν την αντικειμενική και υποκειμενική υπόσταση του αδικήματος, (Αρ. 17 (2))
- Στον κατηγορούμενο παρέχονται πληροφορίες περί εγγράφων, γεγονότων, πραγμάτων, προσώπων, τόπων, χρόνου, ή οποιουδήποτε άλλου ζητήματος σχετικά με την κατηγορία. (Αρ. 17 (7)).
- Μετά τη σύνταξη του κατηγορητηρίου, ο Εκκλησιαστικός Εισαγγελέας καταχωρίζει το κατηγορητήριο στη γραμματεία του αρμόδιου Εκκλησιαστικού Δικαστηρίου και στη συνέχεια αποστέλλει στον κατηγορούμενο αντίγραφα των μαρτυρικών καταθέσεων, το κατηγορητήριο και κλήση, που απευθύνεται προς αυτόν, για να εμφανισθεί σε συγκεκριμένη ημέρα και ώρα ενώπιον του Εκκλησιαστικού Δικαστηρίου. (Αρ. 19).
- Η δίκη αρχίζει την καθορισμένη ημέρα και ώρα με την απαγγελία του κατηγορητηρίου (Αρ.25). Κατά την ακροαματική διαδικασία ο κατηγορούμενος έχει τα ακόλουθα δικαιώματα: α. Να πληροφορηθεί τους λόγους για τους οποίους καλείται να εμφανισθεί ενώπιον Εκκλησιαστικού Δικαστηρίου. β. Να προβάλει τους ισχυρισμούς του ενώπιον του δικάζοντος Εκκλησιαστικού Δικαστηρίου και να έχει επαρκή χρόνο και διευκόλυνση για την προπαρασκευή της υπερασπίσεώς του. γ. Να εξετάζει ή να προκαλεί τη εξέταση μαρτύρων κατηγορίας και να ζητεί την προσέλευση και εξέταση μαρτύρων υπερασπίσεως,

με τους ίδιους όρους, που ισχύουν για τους μάρτυρες κατηγορίας. δ. Να έχει συνήγορο, που επιλέγει ο ίδιος, μεταξύ κληρικών ή δικηγόρων με πενταετή πραγματική άσκηση του δικηγορικού λειτουργήματος στην Κύπρο. (Αρ.26)

Ποιές από την πλειάδα των ανωτέρω δικονομικών διατάξεων σεβάστηκε το «Επισκοπικό Δικαστήριο» που με δίκασε στις 30 Μαΐου; - KAMMIA

Ποιές καταγγελίες μου απαγγέλθηκαν βάσει ιερών Κανόνων; - KAMMIA

Ποιά δικαιώματά μου άσκησα ως κατηγορούμενος στο «Επισκοπικό Δικαστήριο» που με δίκασε στις 30 Μαΐου; - KANENA

Ποιά νομιμοποίηση έχει ένα δικαστήριο που έχει παραβιάσει όλο το νομοθετικό πλαίσιο συγκρότησης και λειτουργίας του; - KAMMIA

Η κατασυκοφάντησή μου ως αιρετικού

Η εσπευσμένη «δίκη» και «καταδίκη» μου από το δήθεν Επισκοπικό Δικαστήριο της Ιεράς Μητροπόλεως Πάφου, κατά παράβαση των ως άνω άρθρων του Καταστατικού Χάρτη της ΕΚ, σκηνοθετήθηκε από τον Μακαριώτατο Αρχιεπίσκοπο (και παρά το γεγονός ότι εγώ ο ίδιος είχα καταγγείλει παρόμοιες παρανομίες στην «δίκη» του Πανιερωτάτου Τυχικού), προκειμένου να με σπιλώσει εκκλησιαστικά και ηθικά και να με εμφανίσει ως δήθεν «αιρετικό αποτειχιστή», ο οποίος προσχώρησα στην δήθεν «αίρεση του αποτειχισμού».

Μετά την καταδίκη μου σε εξάμηνη αργία ο Μακαριώτατος μεταξύ άλλων δηλώσεων κατά του «αποτειχισμού» σε συνέντευξή του στο ΡΙΚ (3/6/25) είπε τα εξής αποδεικτικά των προθέσεών του: «Το πρόβλημα ήταν μεγαλύτερο από εκείνο το οποίο νομίζαμε ότι υπήρχε και εάν δείτε αυτούς τους αποτειχισμένους, *αυτόν τον ενεργεία τελούντα ιερέα* και τους άλλους, καταλαβαίνετε ότι δεν πρόκειται για παρωνυχίδα, να καθιστούν τον εαυτό τους ότι είναι οι αλάθητοι, οι κριτές πάσης της Οικουμένης, *να μην αποδέχονται κανέναν Τοπικό Επίσκοπο, είναι μια αίρεση, η οποία ευτυχώς που αποκαλύφθηκε από την Εκκλησία*».

Η δήθεν «αίρεση του αποτειχισμού»

Ο Μακαριώτατος υποστηρίζει ότι υπάρχει στο Σώμα της Εκκλησίας η «αίρεση του αποτειχισμού», πλην όμως πουθενά στις αποφάσεις των Οικουμενικών Συνόδων, στα Πρακτικά των Οικουμενικών Συνόδων, στο Συνοδικό της Εκκλησίας, και στα κείμενα παλαιών και σύγχρονων Αγίων Πατέρων δεν υπάρχει καταχωρισμένη η ... «αίρεση του αποτειχισμού».

Αυτό που ισχύει, και ο Μακαριώτατος εν γνώσει του το διαστρέφει, είναι οι Ιεροί Κανόνες που επιτρέπουν και επαινούν την αποτειχίση ή αλλιώς την διακοπή του μνημοσύνου του οικείου Επισκόπου, Μητροπολίτου, Αρχιεπισκόπου ή Πατριάρχου από τους υπ' αυτούς κληρικούς πρό συνοδικής καταδίκης για λόγους ευσεβείας και δικαιοσύνης (31ος Αποστολικός Κανών) ή μόνον για λόγους αιρέσεως (15ος Πρωτοδευτέρας Συνόδου). Συγκεκριμένα παρατίθεται το κείμενο των κανόνων.

ΛΑ΄(31ος) Αποστολικός Κανών:

«Εἴ τις πρεσβύτερος, καταφρονήσας τοῦ ἰδίου ἐπισκόπου, χωρὶς συναγάγῃ, καὶ θυσιαστήριον ἕτερον πῆξῃ, μηδὲν κατεγνωκῶς τοῦ ἐπισκόπου ἐν εὐσεβείᾳ καὶ δικαιοσύνῃ, καθαιρείσθω, ὡς φίλαρχος· τύραννος γάρ ἐστιν. Ὡσαύτως δὲ καὶ οἱ λοιποὶ κληρικοί, καὶ ὅσοι ἂν αὐτῷ προσθῶνται· οἱ δὲ λαϊκοὶ ἀφοριζέσθωσαν. Ταῦτα δὲ μετὰ μίαν, καὶ δευτέραν καὶ τρίτην παράκλησιν τοῦ ἐπισκόπου γινέσθω».

ΙΕ΄ Κανών της ΑΒ΄ (Πρωτοδευτέρας, Α΄ Φωτιανῆς) Συνόδου (του έτους 861):

«Τὰ ὀρισθέντα ἐπὶ πρεσβυτέρων καὶ ἐπισκόπων καὶ μητροπολιτῶν, πολλῶ μᾶλλον καὶ ἐπὶ πατριαρχῶν ἀρμόζει. Ὡστε, εἴ τις πρεσβύτερος ἢ ἐπίσκοπος ἢ μητροπολίτης τολμήσειεν ἀποστήναι τῆς πρὸς τὸν οἰκεῖον πατριάρχην κοινωνίας καὶ μὴ ἀναφέρει τό ὄνομα αὐτοῦ, κατὰ τό ὠρισμένον καὶ τεταγμένον, ἐν τῇ θεῇ μυσταγωγίᾳ, ἀλλὰ πρὸ ἐμφανείας συνοδικῆς καὶ τελείας αὐτοῦ κατακρίσεως σχίσμα ποιήσῃ, τοῦτον ὥρισεν ἡ ἁγία σύνοδος, πάσης ἱερατείας παντελῶς ἀλλότριον εἶναι, εἰ μόνον ἐλεγχθεῖη τοῦτο παρανομήσας. Καὶ ταῦτα μὲν ὥριστα καὶ ἐσφράγισται περὶ τῶν προφάσει τινῶν ἐγκλημάτων τῶν οἰκείων ἀφισταμένων προέδρων καὶ σχίσμα ποιούντων καὶ τὴν ἔνωσιν τῆς Ἐκκλησίας διασπώντων. Οἱ γάρ δι' αἵρεσίν τινα, παρὰ τῶν ἁγίων Συνόδων ἢ Πατέρων κατεγνωσμένην, τῆς πρὸς τὸν πρόεδρον κοινωνίας ἑαυτοὺς διαστέλλοντες, ἐκείνου τὴν αἵρεσιν δηλονότι δημοσίᾳ κηρύττοντος καὶ γυμνῇ τῇ κεφαλῇ ἐπ' ἐκκλησίας διδάσκοντος, οἱ τοιοῦτοι οὐ μόνον τῇ κανονικῇ ἐπιτιμῇ οὐχ ὑποκείμενοι, πρὸ συνοδικῆς διαγνώσεως ἑαυτοὺς τῆς πρὸς τὸν καλούμενον ἐπίσκοπον κοινωνίας ἀποτειχίζοντες, ἀλλὰ καὶ τῆς πρεπούσης τιμῆς τοῖς ὀρθοδόξοις ἀξιοθήσονται. Οὐ γάρ ἐπισκόπων, ἀλλὰ ψευδεπισκόπων καὶ ψευδοδιδασκάλων κατέγνωσαν, καὶ οὐ σχίσματι τὴν ἔνωσιν τῆς ἐκκλησίας κατέτεμον, ἀλλὰ σχισμάτων καὶ μερισμῶν τὴν ἐκκλησίαν ἐσπούδασαν ῥύσασθαι».

Η αίρεση του Οικουμενισμού

Σε αντίθεση με την ανύπαρκτη «αίρεση του αποτειχισμού» ο Μακαριώτατος με δημόσιες τοποθετήσεις του («δημοσία κηρύττοντος»), απροκάλυπτα («γυμνῇ τῇ κεφαλῇ») και σε εκκλησιαστικό χώρο («ἐπ' ἐκκλησίας»), δηλαδή με την ιδιότητά του ως Αρχιεπισκόπου, προέδρου της Ιεράς Συνόδου, προέδρου Εκκλησιαστικού Δικαστηρίου κ.λπ., κηρύττει και προωθεί την Παναίρεση του Οικουμενισμού, η οποία είναι

κατεγνωσμένη από όλο το νέφος των σύγχρονων Αγίων Πατέρων (ενδεικτικά. από τους Αγίους: Ιουστίνο Πόποβιτς, Νικόλαο Βελιμίροβιτς, Παΐσιο τον Αγιορείτη, και τους ιεροσόφους Γέροντες Φιλόθεο Ζερβάκο, Αθανάσιο Μυτιληναίο, Επιφάνιο Θεοδωρόπουλο, Γαβριήλ τον Διονυσιάτη και τους λαοφιλείς και διαχρονικούς διδάρχους και θεολόγους Δημήτριο Παναγόπουλο και Νικόλαο Σωτηρόπουλο, αλλά και άλλους «ων ουκ έστιν αριθμός»).

Ο δογματικός πυρήνας της αίρεσης του Οικουμενισμού είναι ότι όλες οι χριστιανικές ομολογίες (εν μέρει δε και οι άλλες θρησκείες) έχουν από κοινού την αλήθεια. Κανένα χριστιανικό δόγμα δήθεν, μηδέ της Ορθοδοξίας εξαιρουμένης, δεν μπορεί να επικαλείται ότι είναι η μία και μόνη Εκκλησία. Σκοπός δε του Οικουμενισμού είναι η σταδιακή ένωση των «εκκλησιών». Από την πλευρά των Ορθοδόξων η ένωση αυτή στηρίζεται στην «βαπτισματική θεολογία» (ότι δήθεν το βάπτισμα των αιρετικών/ετεροδόξων είναι εξ ίσου έγκυρο με των Ορθοδόξων), στην συναφή αποδοχή της εγκυρότητας και των λοιπών μυστηρίων των αιρετικών/ετεροδόξων, στους μεικτούς (Ορθοδόξων και αιρετικών/ετεροδόξων) γάμους, στις συμπροσευχές με αυτούς κ.τ.σ.

Ο Μοναχός Ιωσήφ Βρυέννιος, διδάσκαλος των αγίων Μάρκου του Ευγενικού και Γενναδίου του Σχολαρίου, ειδικός επιτετραμμένος του Οικουμενικού Πατριαρχείου για την Κύπρο στις αρχές του 15ου αιώνα, καυτηριάζει όσους με δήθεν «απλές, φιλικές» εκδηλώσεις προς τους Ρωμαιοκαθολικούς προωθούν την ένωση με αυτούς: «“ Άλλά αυτό”, λέγει [ὁ φίλος τῶν Λατίνων], “πού διαχωρίζει αυτούς από ἐμᾶς δέν εἶναι τίποτε”· ἢ “Σέ τί από τά ὀρθόδοξα προσκρούει τό ὅτι ἀποκαλοῦν τόν Πάπα ἅγιο; Καί τό ὅτι σέ κηδεῖα τυχόν ἢ μνημόσυνα Λατίνων ἢ στίς λειτουργίες τους συμφοραίνει [φορεῖ από κοινοῦ τά ἱερατικά ἅμφια] ὀρθόδοξος ἱερέας;”. Συνεπῶς, θέλετε νά συλλειτουργήσουν αὐτοί [οἱ Κύπριοι] μέ ἐμᾶς [τούς Κωνσταντινουπολίτες], ἐνῶ διατηροῦνται ἀκέραιες οἱ συνήθειες τίς ὁποῖες ὀφείλουν οἱ Κύπριοι στούς Λατίνους; Λοιπόν, μεθοδεύετε νά μᾶς ἐκλατινίσετε κρυφά; Ἡ δέν γνωρίζετε, ὅτι κάθε μεγάλο κακό ἀρχίζει από μικρό καί ἔτσι γίνεται μέγα; Καί ὅτι πάντοτε από αὐτά πού φαίνονται ἀδιάφορα γίνεται ἡ πλάνη, καί από τήν συγκατάθεση στά φαινομενικῶς μικρά παραπτώματα, ἐρχόμαστε στό νά περιπέσουμε καί στά μεγάλα; Καί ὅτι “ὑπάρχει ὁδός πού φαίνεται ὅτι εἶναι ὀρθή στούς ἀνθρώπους, ἀλλά πρός τό τέλος της καταλήγει στόν πυθμένα τοῦ ᾄδη;” [Παροιμίας 14, 12. 16, 25.]. “Δέν εἶναι τίποτε τοῦτο, δέν εἶναι τίποτε ἐκεῖνο”. Συνεπῶς, ὅλα νά τά συγχωρήσουμε; Ὅχι βέβαια! Φῦγε, ἄπαγε τῆς καταστροφικῆς αὐτῆς σκέψεως. Εἶθε νά χαθῇ αὐτή ἡ γνώμη, μαζί μέ ὅσους τήν ὑποστηρίζουν. Δέν θά σέ ἀπαρνηθοῦμε, φίλη Ὅρθοδοξία! Δέν θά σέ ἀθετήσουμε, πατροπαράδοτο σέβας! Δέν ἀφιστάμεθα από ἐσέ, μητέρα εὐσέβεια» (Μελέτη περί της των Κυπρίων ενώσεως, στα Ευρεθέντα, τόμ. Β΄ εκδ. Ρηγοπούλου, σελ. 28).

«Ἐγώ ὁμως ἐνώπιον πάντων θέλω νά γίνουν ἀποδεκτές καί οἱ συνοδικές ἐκεῖνες ἀποφάσεις· ἐννοῶ αὐτές, τίς ὁποῖες ὅταν ἀναχωρούσαμε γιά Κύπρο [τό 1405] μᾶς

ἔδωσε στό χέρι ἡ Σύνοδος [του Οικουμενικοῦ Πατριαρχείου]. Εἶναι δέ ἐπὶ λέξει οἱ ἐξῆς: “Εάν [οἱ Κύπριοι] ὁμολογοῦν τόν Πάπα τῆς Ρώμης ἅγιο καί θεωροῦν τούς ὑφισταμένους του ἐπισκόπους ὡς δικούς τους ἐπισκόπους, δέν πρέπει νά συγκοινωνήσετε μέ αὐτούς. Καί ἐάν αὐτόν πού προσέρχεται στήν Ἱερωσύνη τόν θεωροῦν ἀνεπηρέαστο [ἀπό τά κωλύματα], δέν πρέπει νά συγκοινωνήσετε μέ αὐτούς. Καί ἐάν συμφοραίνουν [φοροῦν ἀπό κοινοῦ τά ἱερατικά ἄμφια] μαζί μέ τούς ἐπισκόπους τῶν Λατίνων, δέν πρέπει νά συγκοινωνήσετε μέ αὐτούς, ἐπειδὴ τό νά συμφοραίνει κάποιος μέ αὐτούς εἶναι συγκοινωνία μέ αὐτούς· καί “αὐτός πού κοινωνεῖ μέ κάποιον ἀκοινώνητο, καί αὐτός εἶναι ἀκοινώνητος”» (αὐτόθι, σελ. 19).

Λίγο αργότερα, ο σοφός Ιερομνήμονας Θεόδωρος Αγαλλιανός, αξιωματούχος του Οικουμενικοῦ Πατριαρχείου στα μέσα του 15ου αιώνα και συνεργάτης του Αγίου Μάρκου του Ευγενικού, γράφει για την ἔλλειψη χάριτος στα αληθῆ ἢ ψευδῆ λείψανα που οι Ρωμαιοκαθολικοὶ κατέχουν: «Μετά τό σχίσμα, παρῆλθαν ἤδη τετρακόσια σαράντα ἔτη, ἀλλά κανεῖς δέν εὐρέθηκε σέ αὐτούς [τούς Λατίνους, Παπικούς] σέ τόσο πολλά ἔθνη καί πόλεις καί νήσους καί κωμοπόλεις σέ ξηρά καί θάλασσα, οἱ ὁποῖες εἶναι μυριάριθμες καί μέ πληθυσμούς πού υπερβαίνουν τό μέτρο, σέ ὅσες ἦταν ἢ εἶναι ὑπασπιστές τοῦ λατινικοῦ δόγματος, κανεῖς δέν εὐρέθηκε νά ἔχει δοξασθεῖ ἀπό τόν Θεό, εἴτε ἐν ζωῇ εἴτε μετά θάνατον, μέ τήν διενέργεια κάποιου θαύματος ἢ μέ τόν ἁγιασμό καί τήν ἀφθορία τοῦ λειψάνου του, ὥστε νά παράσχει βέβαιη ἐπίγνωση, ὅτι πράγματι τό ἅγιον Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ ἀναπαύθηκε ἐπάνω του· μολονότι σέ αὐτούς τηρεῖται στό ἔπακρον τόσο ἡ ἀκρίβεια τῆς μοναχικῆς πολιτείας [σ.σ. στα μέσα του 15ου αιώνα], καθὼς ἀκοῦμε ἀπό πολλούς, ὅσο καί ἡ ἀσκητική διαγωγή, ἡ ἀκτημοσύνη καί ἄλλες μεγάλες ἀρετές. Ὑπάρχουν καί κάποιοι [Λατίνοι] πού ἀντιστάθηκαν στούς ἀσεβεῖς καί τελειώθηκαν φαινομενικά ὡς μάρτυρες, ἀλλά κανεῖς τους δέν δοξάσθηκε ἀπό τόν Θεό ἀπό ὅποιαδήποτε φυλή ἢ ἡλικία ἢ τάξη. Καί γιατί ὁμιλῶ γιά τά τοπικά τους [λείψανα, τῶν Παπικῶν], ὅταν καί τά ἅγια λείψανα πού ἐπῆραν καί μετέφεραν στήν πατρίδα τους, ὅταν λεηλάτησαν αὐτή τήν Μεγαλόπολη [τήν Κωνσταντινούπολη] ἐνῶ ἦταν θαυματουργά, ὅπως μαρτυροῦν οἱ σχετικές μέ αὐτά ἱστορίες, μετά τήν μεταφορά τους ἐκεῖ [στη Δύση] ἔπαυσαν νά θαυματουργοῦν καί μένουν ἔτσι ἀνενεργά καί μόνον ἀπό τήν μορφή ἀναγνωρίζονται καί ἀπό τό ὄνομα πού χαρακτηρίζει τό καθένα ἀπό αὐτά; Ἀλλά σέ μᾶς [τούς Ὁρθοδόξους], ἀκόμη καί τά ἀρχαιότερα ἀπό τά λείψανα τῶν Ἀγίων ἐκδηλώνουν θαυματουργίες περισσότερες ἀπό τήν ἄμμο τῆς θάλασσας [...] Λοιπόν, ὁ λόγος γιά αὐτά δέν σοῦ φαίνεται ὅτι ἀποδεικνύει, πῶς ὁ Θεός πρόσκειται στήν δική μας Ἐκκλησία [τῶν Ὁρθοδόξων] καί τό Θεῖον Πνεῦμα Του ἔχει ἐπαναπαυθεῖ στούς Ἀγίους πού ὑποτάσσονται σέ αὐτήν, καί ἀποδέχεται τήν Πίστη καί τά ἔργα τους, καί ἀνταποδίδει πλουσίως τίς ἀμοιβές; Ἀλλά καί ὅτι τήν λατινική ἐκκλησία τήν ἐξοστρακίζει καί τήν ἀποστρέφεται, καί τήν θεωρεῖ ξένη καί ἐτερόδοξη, καί ὅσους ὑποτάσσονται σέ αὐτήν [τούς θεωρεῖ] πρόβατα ξένης αὐλῆς, τά ὁποῖα δέν καταδέχονται νά ἔχουν Αὐτόν ὡς ποιμένα, ἀλλά μᾶλλον περιφέρονται σέ ἀπλησίαστα μέρη καί ἄβατους κρημούς, σκορπισμένα καί ἀποίμαντα καί εὐάλωτα στούς λύκους ἢ ἀκόμη καί φονευόμενα ἀπό

αυτούς καθημερινά; Γιά τόν όποϊον λόγο [ο Θεός] δέν άποδέχεται καί τήν όποιαδήποτε δῆθεν άρετή πού άξασκεϊται άπό μερικούς άπό εκείνους. Καί οὔτε άνταποδίδει άμοιβές, έπειδή τά έργα εἶναι νεκρά χωρίς τήν εύσεβῆ [ορθόδοξη] Πίστη» (Ιερομνήμονός τινος διάλογος μετά Μοναχού, στον Τόμο Χαράς Δοσιθέου Ιεροσολύμων, εκδ. Ρηγοπούλου, σελ. 576-578).

Παρακάτω σταχυολογούνται μόνο μερικές από τις δηλώσεις και τις πράξεις του Μακαριωτάτου που αποδεικνύουν ότι αυτός ενστερνίζεται την αίρεση του Οικουμενισμού:

Περί αναγνώρισης του «βαπτίσματος» των αιρετικών

Αρχιεπίσκοπος: «Το ζήτημα ύστερα της επιθυμίας του [σ.σ. του Μητροπολίτη Τυχικού] να επαναβαπτίζει εκείνους τους ανθρώπους που θεωρούσαν, η Εκκλησία η Ορθόδοξη τους θεωρεί, ότι είναι βάπτισμα που έγινε στο όνομα της Αγίας Τριάδος ! Όλη η Ορθόδοξη Εκκλησία δέχεται ότι οι αιρετικοί, υπάρχουν και Κανόνες που το λένε, που βαπτίστηκαν όμως στο όνομα της Αγίας Τριάδος, όταν θα επιστρέψουν στην Ορθόδοξη Εκκλησία, τούς γίνεται Χρίσμα, το Ορθόδοξον Χρίσμα. Γίνεται αποδεκτόν το βάπτισμά τους. Μπορεί να γίνει και μεικτός γάμος και χωρίς χρίσμα, να μη γίνει Ορθόδοξος ο άνθρωπος ο ένας, και γίνεται μεικτός γάμος. Και ενώ το δέχτηκε, και ενώ ελέγχθηκε μάλιστα στη Σύνοδο ότι το Καταστατικό το λέει ρητώς και πρέπει να μην ερχόμαστε σε αντίθεση με το Καταστατικό. Όταν ένας Μητροπολίτης λέει: “Δεν αποδέχομαι την ρήτρα αυτή του Καταστατικού», πού θα πάνε; Είναι κατάργηση του Καταστατικού (sic)... και πήγε πίσω πάλι και έλεγε τα ίδια. [Σημ. Συντ.: Οι Ιεροί κανόνες περί Βαπτίσματος αιρετικών λένε τα ακριβώς αντίθετα, ότι δηλαδή το βάπτισμα των αιρετικών είναι παντελώς άκυρο και ότι όσοι κληρικοί δέχονται το βάπτισμα των αιρετικών ως έγκυρο να καθαιρούνται· βλέπε τους μστ’(46), μζ’ (47) και ξη’ (68) ι. Κανόνες Αγίων Αποστόλων· μόνον κατ’ οικονομίαν σε περιόδους δουλείας μας στους αιρετικούς γινόταν η εισδοχή των αιρετικών με μόνον το Χρίσμα, κατά την ερμηνεία του Αγίου Νικοδήμου του Αγιορείτου (στο «Πηδάλιο») και με προϋπόθεση την τριπλή κατάδυση στο προηγηθέν αιρετικό «βάπτισμα» (στόν ζ’ της Β’ Οικ. Συν. και εκτενέστατα στον μστ’ Αποστολικό Κανόνα). Ο γάμος με αιρετικούς απαγορεύεται απολύτως, παρά το ότι έχει δυστυχώς επικρατήσει τούτο ένεκεν του αιρετικού Οικουμενισμού, και μαρτυρούν οι ι. Κανόνες λα’ (31) της Λαοδικείας, ιδ’ (14) της Δ’ Οικουμενικής και άλλοι πολλοί].

Πηγή: PIK. Βλέπε: https://www.youtube.com/watch?v=04g5fn3tJp8&ab_channel=CyprusBroadcastingCorporation (στο 34:22 και εξής)

Περί του ότι η τήρηση των Ιερών Κανόνων συνιστά την «αίρεση του αποτειχισμού»

«Δημοσιογράφος: Τι ισχύει Μακαριώτατε; Δηλαδή, πείτε, εμένα η σύντροφός μου είναι Καθολική και θέλουμε να παντρευτούμε, προχωρούμε απλά, υπάρχει μια διαδικασία άλλη, τί κάνει η Εκκλησία μας σε αυτή την περίπτωση;

Αρχιεπ. Κύπρου Γεώργιος: Σε αυτή την περίπτωση σάς δίνει την άδεια να παντρευτείτε, ξέροντας ότι εκείνοι είναι Καθολικοί, απλώς “δεν θα κοινωνάς στην Εκκλησία μας”. Η βάση πάνω στην οποία βασίζεται αυτό το πράγμα είναι ότι βλέποντας το μη Ορθόδοξο μέλος, ίσως κάποια στιγμή ελευθέρα τη βουλήσει, έρθει και πει “θα γίνω και εγώ Ορθόδοξη”, και έγιναν πολλές φορές. Είναι αυτό το οποίο λέει και ο Απόστολος Παύλος, όταν στην πρώτη Εκκλησία ο ένας γινόταν χριστιανός, έπρεπε να ακολουθήσει διαζύγιο; Έπρεπε με την καλή αναστροφή, όπως λέει ο Απόστολος Παύλος, του Ορθόδοξου μέλους να πιστέψει και ο άλλος. Και εδώ έτσι κάνουμε. Εάν θέλει να γίνει Ορθόδοξη και να κοινωνά και να πηγαίνει μαζί μας στις Ακολουθίες, τότε γίνεται μια κατήχηση και τής γίνεται Χρίσμα, το Μυστήριο του Χρίσματος.

Δημοσιογράφος: Αλλά ο Τυχικός έλεγε ότι πρέπει...

Αρχιεπ. Κύπρου Γεώργιος: Να ξαναβαπτίζουμε.

Δημοσιογράφος: Ορθόδοξη.

Αρχιεπ. Κύπρου Γεώργιος: Ναι.

Δημοσιογράφος: Γιατί το έκανε αυτό; Πού βασιζότανε και το έκανε αυτό;

Αρχιεπ. Κύπρου Γεώργιος: Έτσι το κάνουνε όλοι αυτοί οι αποτειχισμένοι [Σημ.

Συντ.: Η τήρηση των Ιερών Κανόνων για τον Αρχιεπίσκοπο συνιστά την «αίρεση του αποτειχισμού» !]

Δημοσιογράφος: Άρα ο Τυχικός είναι και αυτός αποτειχισμένος;

Αρχιεπ. Κύπρου Γεώργιος: Είναι, είπαμε, μερικοί, το είπα προηγουμένως στην αρχή, ότι κάποιοι μένουν μέσα στην Εκκλησία, αλλά προωθούν τις θέσεις των αποτειχισμένων».

[Σημ. Συντ.: Ο Αρχιεπίσκοπος παραπλανά τον συνομιλητή του, παρερμηνεύοντας τον Απόστολο Παύλο. Όταν ο Απόστολος λέει, να μη χωρίζεται το ορθόδοξο μέλος του ζευγαριού από το αλλόπιστο (Α΄ Κορ. 7, 12-16), το εννοεί για γάμους που έγιναν πριν ο ένας γνωρίσει την Πίστη· όχι για γάμους μετά την είσοδό μας στην Εκκλησία ! Βλέπε σχετικά τους Ι. Κανόνες καθ' (29) της Καρθαγένης και οβ' (72) της Πενθέκτης, και την ερμηνεία («συμφωνία») του Αγίου Νικοδήμου στον ιδ' (14) της Δ' Οικ. Συνόδου στο «Πηδάλιο»].

Πηγή: PIK. Βλέπε: https://www.youtube.com/watch?v=04g5fn3tJp8&ab_channel=CyprusBroadcastingCorporation (στο 36:00 και εξής)

Περί μεικτών γάμων

Αρχιεπ. Κύπρου Γεώργιος: «Το καταστατικό της Εκκλησίας μας, Ιεροί Κανόνες, επιτρέπουν το μεικτό γάμο, δηλαδή τον γάμο ενός Ορθοδόξου με έναν άλλου δόγματος χριστιανό, ο οποίος έχει βάπτισμα όμως στο όνομα της Αγίας Τριάδος. [Σημ. Συντ.: Οι Ιεροί κανόνες απαγορεύουν απολύτως τους μεικτούς γάμους, ως ο οβ' (72) της Πενθέκτης Οικ. Συνόδου, σύμφωνα και με όσα γράψαμε ανωτέρω].

Πηγή: Sigmalive (22/5/25). Βλέπε: https://www.youtube.com/watch?v=_yZF-8BixYc&ab_channel=Sigmalive (στο 03:57 και εξής)

Περί συμπροσευχών

Στις 16 Μαρτίου του 2024 ο Αρχιεπίσκοπος Γεώργιος παρέστη σε λατινική «θεία λειτουργία» και χειροτονία καθολικού επισκόπου, ήτοι του Bruno Varriano, OFM, Πατριαρχικού Βικάριου για την Κύπρο, επίκουρου Επισκόπου του Λατινικού Πατριαρχείου της Ιερουσαλήμ. Συμπαρέστησαν μετά του Αρχιεπισκόπου, εκπρόσωποι των Αρμενίων, των Μωαμεθανών, εκπρόσωποι των παπικών απ' όλο τον κόσμο (και ουνίτες) και φυσικά Μαρωνίτες. Ο Bruno Varriano ευχαρίστησε την «εκκλησία των Μαρωνιτών», την «Καθολική εκκλησία στην Κύπρο», όπως την χαρακτήρισε, ευχαρίστησε όλους τους εκπροσώπους, τον Αρχιεπίσκοπο της Κύπρου Γεώργιο και ολόκληρη την Εκκλησία της Κύπρου.

Οι Ιεροί και θείοι της Εκκλησίας Κανόνες απαγορεύουν διά των αιώνων, δηλαδή σε δεκαέξι σχετικούς Κανόνες οικουμενικού κύρους από τον 10ο των Αγίων Αποστόλων μέχρι τον 1ο της Ζ΄ Οικουμενικής Συνόδου, την συμπροσευχή και εορταστική ή άλλη παρόμοια σύναξη με τους αιρετικούς, επί ποινή καθαιρέσεως και αφορισμού, για να μη συγχέεται η Αλήθεια της Εκκλησίας με την πλάνη της αιρέσεως (βλέπε Πρ. Αναστάσιος Γκοτσόπουλος, *Η συμπροσευχή με αιρετικούς*, εκδ. «Θεοδρομία», Θεσσαλονίκη 2009, σελ. 25-30).

Πηγή: Christian Media Center (16/03/24). Βλέπε: <https://www.youtube.com/watch?v=ilijKRty6w> (στο 10:11 και 02:10:57 και 02:12:33 και εξής)

ΣΚΕΠΤΙΚΟ

Επειδή το Επισκοπικό Δικαστήριο της Μητροπόλεως Πάφου, υπό την προεδρία του Μακαριωτάτου Αρχιεπισκόπου Κύπρου Γεωργίου, ως τοποτηρητή της Μητροπόλεως Πάφου, συγκροτήθηκε κατά πολυειδή και κατά συρροήν παράβαση του Καταστατικού Χάρτη της ΕΚ και ως εκ τούτου είναι παράνομο και ανυπόστατο.

Επειδή η ποινή που μου επιβλήθηκε από το παρανόμως συγκροτηθέν δικαστήριο είναι παράνομη και ανυπόστατη.

Επειδή ο Μακαριώτατος Αρχιεπίσκοπος Κύπρου κ. Γεώργιος μετήλθε αυτής της παράνομης διαδικασίας εν γνώσει του, με σκοπό να μου στερήσει το δικαίωμα σε μία δίκαιη δίκη· με αυτόν δε τον τρόπο σπίλωσε την τιμή και την υπόληψή μου, αμαύρωσε, όσον επ' αυτόν, το ακηλίδωτο της Ιερωσύνης μου και ήδη προχωρεί τις παράνομες διαδικασίες με τελικό σκοπό την καθαίρεσή μου.

Επειδή η δήθεν «αίρεση» για την οποία εγκαλούμαι («αποτειχισμός», νεολογισμός που παραπέμπει στις ομοιοκατάληκτες αιρέσεις πχ, αρειανισμός, παπισμός, προτεσταντισμός κτλ) δεν υπάρχει, αλλά είναι εφεύρημα του Μακαριωτάτου Αρχιεπισκόπου για την κατασυκοφάντησή μου και αλλά και κάθε ευλαβούς κληρικού και απλού λαϊκού που θα θελήσει στο μέλλον να αντιδράσει κατά της παναίρεσης του οικουμενισμού.

Επειδή η αποτειχίση είναι ιεροκανονικό δικαίωμα του κληρικού παντός βαθμού ως υγιής εκκλησιαστική αντίδραση στην κατίσχυση της εκάστοτε αίρεσης στο σώμα της Εκκλησίας· δικαίωμα το οποίο άσκησαν όλοι οι ομολογητές Άγιοι από την εποχή των Αγίων Αποστόλων μέχρι και τις μέρες μας, όπως ο Όσιος Μάξιμος ο Ομολογητής, ο Όσιος Θεόδωρος ο Στουδίτης, ο Άγιος Γρηγόριος ο Παλαμάς, ο Άγιος Μάρκος ο Ευγενικός και πολλοί άλλοι.

Επειδή η διαστρέβλωση των υπέρ της αποτειχίσεως Ιερών Κανόνων, θεοπνεύστων, συνιστά από μόνη της έγκλημα κατά της Ορθοδοξίας και συνεπώς τιμωρείται αυστηρώς ήτοι, κατά τον β΄ Κανόνα της Πενθέκτης (ήτοι Έκτης) Οικουμενικής Συνόδου με την ποινή που διαγορεύει ο διαστρεβλούμενος ιερός Κανών («*ὁ ὑπεύθυνος ἔσται κατὰ τὸν τοιοῦτον Κανόνα, ὡς αὐτός διαγορεύει τὴν ἐπιτιμίαν δεχόμενος*») ή, κατά γνώμην της Ε΄ Οικουμενικής Συνόδου, ακόμη και με αφορισμό («*... ὠρίσθη παρά τῶν ἁγίων Πατέρων καί μετὰ θάνατον ἀναθεματίζεσθαι τοὺς εἴτε εἰς Πίστιν, εἴτε εἰς Κανόνας ἁμαρτήσαντας*»).

Επειδή ο Μακαριώτατος Αρχιεπίσκοπος ακολουθεῖ και διδάσκει με λόγια και έργα την αίρεση του Οικουμενισμού, την κατεγνωσμένη από νέφος Αγίων και Πατέρων, πράξη η οποία σύμφωνα με του Ιερούς Κανόνες επισύρει την ποινή της καθαίρεσης και του αφορισμού.

Επειδή, όσον αφορά στην άδικη καταδίκη μου σε αργία - βάσει συκοφαντιών του Αρχιεπισκόπου κ. Γεωργίου, επικρέμαται επί του Μακαριωτάτου Αρχιεπισκόπου η ποινή εκείνη με την οποία με απειλεί, ήτοι αυτή της καθαίρεσης, κατά τον 6^ο ιερό Κανόνα της Β΄ Οικουμενικής Συνόδου (περί ταυτοπαθείας).

Επειδή η ως άνω παραβίαση του Καταστατικού Χάρτη αμαυρώνει το κύρος της Εκκλησίας της Κύπρου και προκαλεί βαρύτατο σκανδαλισμό στο πλήρωμα της Εκκλησίας της Κύπρου, το οποίο τιμωρείται από τους Ιερούς Κανόνες με τις βαρύτερες των εκκλησιαστικών ποινών, ως λ.χ. κατά τον «Τόμον Ένώσεως» του έτους 920, επί Αγίου Νικολάου Α΄ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως (του Μυστικού): «*Τοῖς ἐν καταφρονήσει τιθεμένοις τοὺς ἱερούς καί θείους Κανόνας τῶν ἱερῶν Πατέρων ἡμῶν, οἳ [οἱ οποίοι] καί τὴν ἁγίαν Ἐκκλησίαν ὑπερείδουσι [υποστυλώνουν] καί ὅλην τὴν χριστιανικὴν πολιτείαν κοσμοῦντες πρὸς θεῖαν ὁδηγοῦσιν εὐλάβειαν, ἀνάθεμα*».

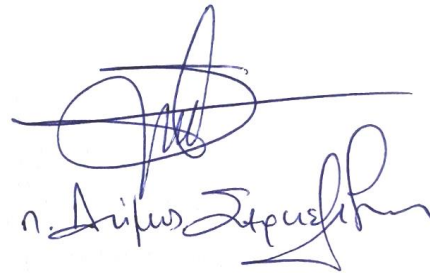
Για τους λόγους αυτούς

Αιτούμαι, όπως

α. διερευνήσετε την παρούσα καταγγελία κατά του Μακαριωτάτου Αρχιεπισκόπου Κύπρου κ. Γεωργίου για την τέλεση των ως άνω αναφερομένων εκκλησιαστικών εγκλημάτων,

β. προβείτε στις δέουσες μεν ενέργειες για την τυπική ακύρωση της, ούτως ή άλλως, ανυποστάτου ποινής της εξάμηνης αργίας που μου επιβλήθηκε, αλλά και στην εξέταση των κατ' εμού καταγγελιών εξ υπαρχής, συμφώνως προς όσα προβλέπει ο Καταστατικός Χάρτης της Εκκλησίας της Κύπρου.

Διορίζω κατά νόμο πληρεξούσιο δικηγόρο μου και κατά νόμο αντίκλητό μου και δεκτικό επιδόσεων τον Δικηγόρο Πάφου Μιχάλη Βασιλειάδη, Χαράλαμπου Μούσκου 20, Πάφος.

Η. Νίκος Βασιλειάδης